

dige trængende uden for Fattigvæsenet, kun med den Forstel, at alle de Bestemmelser, der knytte sig til det 60de Aar, skulle gælde til det Tidspunkt, da Ulyksten indtræder. Jeg kan forstaa, at Medlemmer af det Parti, der har sat Alderdomsunderstøttelsesloven ind i Verden, have en særlig Kærlighed til det Princip, der er nedlagt i denne Lov, og kunne ønske det anvendt overalt. Det er der ikke noget forunderligt i. Denne Lov blev jo født under ret store Fødselsveer, og man vil nu gerne have den Gadeau ovenpaa, at dens Princip oven i Købet kan bruges i en Ulykkesforsikringslov. Jeg skal derfor ikke gaa i Rette med dette Mindretal for det Forslag; men jeg vil dog tillade mig at henvise til andre ærede Medlemmer, om de finde det rigtigt at overføre dette Princip paa det foreliggende Omraade. Loven af 9de April 1891 er baseret paa, at Folk ere værdige, at de ere trængende, og at de opfylde en Række Betingelser, som, naar der er Tale om Alderdomsunderstøttelse, kunne begrundes derved, at den paagældende ved, at til det og det Tidspunkt indtræder under visse Forudsætninger hans Ret til at erholde en Alderdomsunderstøttelse, hvis han opfylder de og de Bilkkaar. Selv om Bilkkaarene ere meget strenge, kan man forsvare sig med, at den paagældende kender dem, at han f. Eks. ved, at han skal holde sig fri for Fattigvæsenet mellem sit 50—60 Aar, ellers gaar han glip af Alderdomsunderstøttelsen. Den vedkommende kan altsaa indrette sig paa Forhaand; gør han det ikke, maa han tage Skade for Hjemgæld. Men naar man nu overfører dette til Understøttelserne efter Ulykkestilsælde, har man ikke de samme Argumenter at føre i Marken. Enhver gør sikkert, hvad han kan for at holde sig fri for Fattigvæsenet, det kan man være overbevist om. Men en Mand kan for Eksempel under en pludselig Sygdom eller langvarig Arbejdsløshed eller under lignende Forhold have faaet nogen Hjælp af det offentlige, og derpaa paatager han sig et farligt Arbejde for at tjene noget til at genoprette sin daarlige Stilling med, han kommer derved til Skade, og saa siger man: Du har forstjælet din Ret til at faa noget, du skal bare holde dig fri for Fattigvæsenet i de sidste 10 Aar. Det synes mig næsten at være en Haan mod disse Folk at byde dem det Surrogat for en Ulykkesforsikring, som det moderate Mindretal foreslaar. Den ærede Ordfører for dette Mindretal havde aabenbart en stærk Følelse heraf, idet han indrømmede, at Endringsforslaget led af en meget væsentlig Mangel, at det ingen Ting gav til Enterne og de efterladte. Det

bliver særlig fremtrædende, naar man vil have, at denne Lov skal gælde Fisterne, hvor Døden som Regel er en Folge af Ulykkestilsældet, og hvor Enterne derfor ikke ville blive en Smule bedre stillede end hidtil, hvis Bestemmelsen traadte i Kraft. Det ærede Medlem sagde, at det gør jo ikke saa meget, for nu er Sagen den, at naar en Mand dør efter en Sygdom, faar hans Gæfke heller ingenting, og de paagældende ville derfor hverken være værre eller bedre stillede i den Henseende. Men skulle vi saa ikke tænke Tanken helt ud? Hvad bydes der alle de Mennesker, der ikke komme ind under denne Lov? Der bydes dem, der ere trængende, værdige, og som opfylde alle de omtalte Bilkkaar, en Understøttelse, der skal være det nødvendige til Livets Ophold, en Understøttelse, der svarer til, hvad man i al Almindelighed betegner som Samsundets Pligt over for de Medborgere, der ikke selv kunne ernære sig. Der er ikke Tale om noget Krav paa et vist bestemt Beløb, men om, at en Myndighed, som den paagældende tilstaaetomme ikke har nogen Indflydelse paa, skal afgøre, om han skal have Understøttelse, og han skal ikke have mere Understøttelse, end denne Myndighed finder Anledning til at give ham. Men hvis denne Mand nu bliver Invalid og ikke kan ernære sig og sine, har han ganske samme Krav paa Understøttelse af det offentlige, som der her er Tale om, nemlig ved Fattigvæsenet. Det eneste, der saa opnaas, for saa vidt dette Endringsforslag bliver vedtaget, er, at disse Mennesker, der faa Understøttelse, en Slags Fattig-hjælp, dog beholde deres Valgret. Det er den eneste Gevinst, jeg kan se ved det Forslag, som er stillet af det moderate Mindretal, og ihvorvel jeg erkender, at borgerlig og personlig Frihed er en meget stor Gevinst for de paagældende, har jeg dog ikke ment — skønt jeg i fuldt saa høj Grad som dette Mindretal har ønsket at drage alle ind under Loven — at kunne gaa med til dette. Jeg frygter nemlig for, at det ikke gaar an at sige som det ærede Medlem, at det er noget foreløbigt, noget midlertidigt. Nej, det fremgaar slet ikke af Forslaget, som det foreligger, og den Omstændighed, at man vedtog en almindelig Lov om Forsørgelseslov ved Ulykkestilsælde under Arbejdet, vilde ganske sikkert bevirkte, at det vilde være mange Tider, inden man vilde tænke paa at bringe disse sidst omtalte Forhold ind i en lignende Gænge som den, der gælder for de øvrige. Jeg tror derfor, at Vedtagelsen af dette Endringsforslag for mange Tider vil udskyde Spørgsmaalet om en rationel Løsning af Ulykkesforsikring for